

Teatre lliure

© Ros Ribas

Encarregat de **Harold Pinter** direcció **Xicu Masó**

Montjuïc Espai Lliure - del 20 de febrer al 16 de març

L'encarregat

de **Harold Pinter** direcció **Xicu Masó**

intèrprets **Carles Martínez Anton / Albert Pérez Daunis / Marc Rodríguez Miki**

traducció de l'anglès **Ernest Riera i Arbussà** / escenografia **Paco Azorín** /
vestuari **María Araujo** / il·luminació **August Viladomat** / so **Igor Pinto** / grafit
Olmo Di Gesù

ajudant de direcció **Llätzer Garcia** / ajudant d'escenografia **Jordi Soler** /
alumne en pràctiques d'escenografia de l'Institut del Teatre **Estanis Aboal**

construcció d'escenografia **Arts-Cènics S.L.**

producció **Teatre Lliure**

han assistit als assaigs **Elisa Banal** de la Universitat de Barcelona i **Barbara Ogar** de
l'Akademia Teatralia Im. A. Zelwerowicza de Varsòvia

espectacle en català

durada aproximada **1h. 35' sense pausa**

02/03 col·loqui amb la companyia després de la funció

espectacle recomanat pel Servei Educatiu del Teatre Lliure

horaris: de dimecres a divendres a les 21h.
el dissabte a les 18h. i a les 21:30h.
el diumenge a les 18:30h.

preus: 29"
22" (dimecres i dissabte a la tarda, dies de l'espectador)
24,50" amb descompte

Xicu Masó dirigeix la peça que va obrir les portes de l'èxit al dramaturg anglès **Harold Pinter**, Premi Nobel de Literatura 2005.

Una comèdia entre el clown i el *thriller* sobre la misèria i la dignitat humana.

Després d'una baralla en un cafè, l'Anton acull a casa seva un indigent, en Daunis, perquè hi passi la nit. L'endemà apareixerà en Miki, el germà de l'Anton, i els tres personatges començaran a conviure en un triangle magnètic. L'Anton proposarà a en Daunis que faci d'encarregat de l'immoble. Però en Daunis, per continuar protegit del món exterior, farà trontollar la vida a l'interior d'aquest habitatge.

The Caretaker va ser estrenat el 27 d'abril de 1960 per l'Arts Theatre Club a l'Arts Theatre de Londres. Dirigit per **Donald McWhinnie**, va comptar amb **Alan Bates** (Mick), **Peter Woodthorpe** (Ashton) i **Donald Pleasance** (Davies) al repartiment.

Pinter és divertit. Pot ser-ho. I **Løncarregat** ho és. Un text que, com gairebé tots els del seu autor, analitza l'èsser humà des de l'observació del seu comportament, des de les relacions amb altres éssers de la mateixa espècie. I tot això ho fa amb un humor inclassificable, gairebé de *clown*, dins d'un ambient ple d'incertesa, proper al *thriller*.

Aquesta línia entre la incertesa i la comèdia és la que hem treballat, procurant allunyar-nos del realisme per trobar un altre tipus de *realisme*: el que proposa Pinter. Buscant una altra lògica interna per a cada personatge, pensant més en notes musicals que en persones de carn i ossos (que en són, i molt). Notes musicals de la partitura perfecta que és **Løncarregat** i que demana una gran precisió en l'execució perquè no apareguin dissonàncies i perquè els personatges s'expressin, amb tots els seus matisos, dalt de l'escenari.

El nostre muntatge no se situa en cap època concreta. Pot passar a l'època que va ser escrita l'obra, o avui mateix. Perquè la situació és plenament contemporània. Més que mai. Fa uns anys un sense sostre era, per a molta gent, un personatge llunyà, estrany i, perdoneu la frivolitat, exòtic. Ara ja no. Ara és una certesa vertiginosament propera. El que és interessant és com ens ho mostra Pinter, amb una ironia lúcida, profunda i allunyada de tòpics.

Aquest efecte atemporal l'hem construït respectant el text escrupolosament. Això és una mostra més de la gran modernitat de l'escriptura de Pinter. L'única llicència que ens hem pres ha estat substituir les referències geogràfiques de l'original per unes de més properes i reconeixibles. La decisió no és capriciosa. El text està farcit de referències detallades de l'espai urbà que expliquen on es mouen aquests personatges. Utilitzar les originals ens allunyaria dels personatges i de les situacions, i fins i tot perdríem part de la ironia del text.

Løncarregat, estrenada el 1960, va ser el primer èxit comercial del seu autor i des de llavors està considerada una de les seves obres mestres. Els tres personatges que hi apareixen i que, inconscientment i subreptíciament, lluiten pel territori i pel poder, ens fan riure i ens foraden al mateix temps.

Xicu Masó

Autor

Harold Pinter

Londres, 1930 . 2008

Neix el 10 d'octubre de 1930 al barri londinenc de classe obrera de Hackney, en el si d'una família jueva. En esclatar la II Guerra Mundial és separat dels seus pares i evacuat a la zona campestre d'Anglaterra. El 1944 torna a Londres i cursa estudis a la Royal Academic of Dramatic Art durant dos semestres. En aquest període escriu els seus primers poemes i actua en diverses companyies sota el pseudònim David Baron.

Pinter inicia la seva extensa obra i va escriure un total de 29 peces al llarg de la seva carrera. el 1957, amb *The Room*, representada per primera vegada a la Universitat de Bristol pels estudiants. La peça pren com a escenari una habitació tancada i molt pocs personatges, com la majoria de les seves obres teatrals. Immediatament va publicar *The Birthday Party* (1957) una peça que no va ser ben acollida per la crítica i que va ser retirada de la cartellera una setmana després de la primera representació. Tot i aquestes reticències, l'èxit no va tardar a arribar-li, ja que el 1959 amb *The Caretaker* va aconseguir el primer reconeixement públic, que es va consolidar l'any següent amb *The Dumb Waiter*.

Durant la dècada de 1960, Pinter escriu una sèrie d'obres com *A Night Out* (1959), *Night School* (1960), *The Lover* (1962), *The Homecoming* (1964), *Landscape* (1967) i *Silence* (1968), que el van consagrar com a figura influent del teatre britànic per a tota una generació de dramaturgs. El seu estil s'ha etiquetat com a 'teatre de l'absurd', iniciat per Beckett, Ionesco i Genet. ja que parteix usualment d'una situació aparentment innocent, absurda i amenaçadora a causa d'una conducta peculiar d'algun personatge que resulta incompreensible per al públic, i en ocasions, per la resta dels personatges. A més, les obres de Pinter també es caracteritzen per partir de fantasies eròtiques i obsessions, gelos i odis, i per això també han estat qualificades com a 'teatre de la inseguretat'. Anys més tard, l'autor escriu obres com *Betrayal* (1979), *One for the Road* (1984) o *Celebration* (1999), que ell mateix porta a escena al teatre The Almeida de Londres la primavera de l'any 2000.

Amb el pas del temps, Pinter s'implica més obertament en política i les seves obres més tardanes tendeixen a ser més curtes, de temes polítics, i hi utilitza al·legories de la repressió. L'obra de 1988 *Mountain Language*, per exemple, sorgeix a partir de l'experiència del dramaturg sobre la repressió turca i la supressió de l'idioma kurd.

A més d'autor dramàtic de teatre, Pinter escriu obres per televisió i ràdio i ha dirigit més de trenta produccions de teatre pròpies i d'altres autors, com Robert Shaw, James Joyce, David Mamet i Simon Gray. En el món del cinema ha estat guionista de pel·lícules com *The Servant* (1964) i *The Messenger* (1971) de Joseph Losey, *The Last Tycoon* (1976), de Elia Kazan i *French Lieutenants Woman* (1981) de Karel Reisz. També és autor d'una única novel·la, *The Dwarfs*.

Amb els guions per al cinema aconsegueix diversos premis, com l'Ós de Plata del Festival de Cinema de Berlín (1963), el premi BAFTA (1965 i 1971), la Palma d'Or del Festival Internacional de Cinema de Cannes (1971) i el Premi de la Commonwealth (1981). També opta als Oscar per *French Lieutenants Woman* i *Betrayal*.

El premi més important de la seva carrera, el Nobel de Literatura, li és atorgat per l'Acadèmia sueca l'any 2005 per ser *«Qui en les seves obres descobreix el precipici sota la irrellevància quotidiana i les forces que entren en confrontació a les habitacions tancades»*.

Mor la nit de Nadal del 2008 a causa d'un càncer de sòfag.

el director

Xicu Masó

Actor, director i docent. Es va formar professionalment al Teatre Lliure de Barcelona, fent de ajudant de direcció de Fabià Puigserver i de Lluís Pasqual. Va fundar el Talleret de Salt el 1977, l'escola de teatre El Galliner de Girona i la productora La Mirada.

Com a director ha portat a escena nombrosos espectacles des del 1988, dintre els quals destaquen *Mi alma en otra parte* de José Manuel Mora, al Centro Dramático Nacional; *Petits crims conjugals* d'Éric-Emmanuel Schmitt; *Concert tempestiu*; *Alaska i altres deserts* de Harold Pinter, o *L'home dels coixins* de Martin McDonagh. Ha rebut dues nominacions als premis Butaca per *L'home dels coixins* (2009), i el Premi Serra d'Or i el Premi Butaca al millor espectacle teatral i nominat als premis Max per *El mestre i Margarita* (2004). Enguany presentarà també *El cantador*, un text de Serafí Pitarra que s'ha d'estrenar al mes d'abril a la Sala Tallers del TNC.

Com a actor ha participat, entre d'altres, a *Els feréstecs*, de C. Goldoni, dir. Lluís Pasqual (2013); *Molly Sweeney* de Brian Friel, dir. Miquel Górriz, Premi Quim Masó. 2011; *Una comèdia espanyola* de Yasmina Reza, dir. Sílvia Munt, 2009; *El silenci del mar* de Vercors (Jean Bruller), dir. Miquel Górriz (2008); *Tres versions de la vida* de Yasmina Reza (2008); *La mel* de Tonino Guerra, dir. Miquel Górriz (2005); *Oncle Vània* de Txékhov, dir. Joan Ollé (2004); *El fantàstic Francis Hardy* de B. Friel, dir. Xicu Masó (2004); *Víctor o els nens al poder* de R. Vitrac, dir. Joan Ollé (2002); *Càndid* de Voltaire, dir. Carles Alfaro (1999); *Després del vol* de Montserrat Mitjans, dir. Montserrat Mitjans (1999); *Nit de reis* de W. Shakespeare, dir. Konrad Zschiedrich (1998); *L'hort dels cirerers* de Txékhov, dir. Konrad Zschiedrich (1998); *Tartuf* de Molière, dir. Konrad Zschiedrich, (1997); *Prendre partit* de R. Harwood, dir. Ferran Madico (1997); *Informe per a una acadèmia* de F. Kafka, dir. Quim Masó (1989). La temporada passada també va participar al Lliure en les lectures dramatitzades d'A. Strindberg dins el cicle Memòria europea amb direcció de Lluís Pasqual. I aquesta temporada ha format part del repartiment d'*Els folls de Shakespeare*, de Marc Rosich i Llätzer Garcia, dir. M. Górriz, i d'*Adiós a la infància, una aventi de Marsé* sota la direcció d'Oriol Broggi.

En televisió, ha participat en les sèries *Kubala, Moreno i Manchón*, *Polseres vermelles*, *Olor de colònia*, *Insensibles*, *Coses que passen*, *Porca Misèria* i *Ventdelplà*.

els intèrprets

Carles Martínez

Ha fet estudis d'interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i a la International School of Drama de Londres, amb Michael McCallion.

En actiu des del 1988, la seva trajectòria inclou més de 25 espectacles teatrals. Entre d'altres, ha treballat sota la direcció de Joan Ollé, Miquel Gorriz, Ferran Madico, Carles Alfaro, Lluís Homar, Pep Cruz, Josep Maria Mestres, Paco Mir, Sergi Belbel, Helena Pimenta, Georges Lavaudant o Oriol Broggi. Dirigit per Xicu Masó ha participat en els espectacles *El príncep de Dinamarca*, de W. Shakespeare; *Com un Magritte*, de T. Stoppard; *La comèdia de l'olla*, de Plaute; *El mestre i Margarita*, de M. Bulgàkov; *Al vostre gust*, de W. Shakespeare; *La strada*, de F. Fellini; *Tres versions de la vida*, de Y. Reza; *Els diaris d'Adam i Eva*, de M. Twain, i *Alaska i altres deserts*, de H. Pinter. En els últims anys ha format part del repartiment de *Un mes al camp*, de Turguénev, dir. J. M. Mestres; *El misantrop* de Molière, dir. G. Lavaudant; *Julieta i Romeo* de W. Shakespeare, dir. Marc Martínez; *Un fantasma a casa*, de N. Coward, dir. A. Calvo; *Molly Sweeney*, de B. Friel, dir. Miquel Gorriz; *Els feréstecs*, de C. Goldoni, dir. Ll. Pasqual; *La Bête*, de D. Hirson, dir. S. Belbel, i *Els folls de Shakespeare*, de M. Rosich i Llätzer Garcia, dir. M. Gorriz.

Ha fet també cinema: *Veronica L: una dona al meu jardí*, de A. Padrós; *Accident i Dies de guerra*, de Jan Baca i Toni Garriga; *La ciudad de los prodigios*, de Mario Camus; *Duende*, de Javier Gascón i *El cafè de la Marina*, de Sílvia Munt. En televisió, ha participat en diverses sèries, com ara *Vandalucía*, *Estació d'enllaç*, *Laura*, *Carvalho*, *Psico-Express*, *Jet-Lag*, *La memòria dels cargols*, *Lo Cartanyà* i *Sagrada família*, i en la telemovie *Cabell d'àngel*.

Ha rebut el Premi de la Crítica teatral al millor actor de l'any pel seu paper a *Fum, fum, fum*, de J. Sánchez, dir. J. M. Mestres, i també per *El sopar dels idiotes*, de F. Weber, dir. P. Mir.

Albert Pérez Bort

Estudia a l'Institut del Teatre de Barcelona el mètode Uta Hagen amb Carol Rosendfeld, interpretació amb John Strasberg, el seminari Shakespeare amb Penny Cherno, interpretació amb Bob McAndrew i clàssics alemanys amb Konrad Zschiedrich.

En teatre ha participat entre altres als espectacles *TV i misèria de la II Transició*, a partir de M. Vázquez Montalbán, i *La nostra classe*, de T. Sjöbodzianek, tots dos dirigits per Carme Portaceli; *L'home dels coixins*, de

Martin McDonagh, dir. Xicu Masó; *Què va passar quan la Nora va deixar el seu home?*, de Elfriede Jelinek, dir. Carme Portaceli; *Prometeu* de Heiner Müller dir. Carme Portaceli; *Diktat*, de Enzo Cormann, dir. Lourdes Barba; *Conte d'hivern* de William Shakespeare; *L'auca del senyor Esteve*, de Santiago Rusiñol; *Ricard II* de William Shakespeare; *Por, menjar-se ànima* de R. W. Fassbinder, dir. Carme Portaceli; i *Macbeth*, de W. Shakespeare, dir. Tamzin Townsend.

Algunes de les seves aparicions més destacades en cinema són a *Sing for Darfur*, *La educación de las hadas*, *El perfum*, *Pleure pas Germain*, i *La ciudad de los prodigios*. També ha fet televisió, participant a *La Riera*, *Porca Misèria*, *Àngels i Sants*, *Rapados*, *Crimis*, i *Sitges*.

Marc Rodríguez

Debuta com a actor de teatre amb *València*, de Paco Zarzoso, dir. Rafel Duran, amb qui treballa més endavant a *Una vida al teatre*, de D. Mamet, i *La dama enamorada*, de J. Puig i Ferrater. Ha estat dirigit per Joan Raja (*L'inspector*, de N. Gògol), Àlex Rigola (*Titus Andrònic*, *Juli Cèsar*, *El buñuelo de Hamlet*, *Días mejores* i *The End*), Carme Portaceli (*El retorn al desert*, de B-M Koltès, i *Hamlet-Machine*, de H. Müller), Josep Maria Mestres (*Romeo i Julieta*, de W. Shakespeare) i Julio Manrique (*La forma de les coses* de Neil LaBute, *American Buffalo* de David Mamet, *L'arquitecte* de David Greig i *Llum de guàrdia* de Sergi Pompermayer i Julio Manrique). També ha format part del repartiment del *Hamlet* dirigit per Oriol Broggi, de *Obra vista*, de Jordi Prat i Coll i *En Pólvora*, de Àngel Guimerà, dir. Sergi Belbel. El 2008 va ser guardonat per la Crítica Teatral de Barcelona amb el Premi d'interpretació per l'obra *La forma de les coses*. Darrerament ha participat, entre d'altres, als espectacles *MCBETH* i *Coriolà*, de W. Shakespeare, dirigits per À. Rigola, i *Litoral*, de Wajdi Mouawad, dir. Raimon Molins.

Ha participat en les series *Kubala*, *Moreno*, *Manchón* (TV3), *Meublé* (Telefilm de TV3), *14 d'abril*, *Macià contra Companys* (Telefilm, TV3), *Morir en tres actes* (Telefilm de TV3), *Crakòvia* (TV3), *Polònia* (TV3), *Ermessenda* (TV3), *Zoo* (TV3), *MIR* (Tele 5), *RIS* (Tele 5), *El pulso* (Telefilm de Tele 5), *Porca misèria* (TV3), *Rapados* (Telefilm), *Delta* (Telefilm), *Majoria absoluta* (TV3), *Jet Lag* (TV3), *Pagats per riure* (Canal 33), *7 de notícies* (TV3), *Freetown* (Telefilm) i *Nissaga. L'Herència* (TV3). En cinema ha treballat als films *Menú degustació*, *Los niños salvajes*, *Dictado*, *El Kaserón*, *RoadSpain*, *Tu vida en 65 minutos* i *Salvador* i ha protagonitzat el curtmetratge *Amics*, de Mar Coll.